

Etűdők

A napok szűrkén telnek
Hazugva lopóznak egymás után
S én kávémat, teámat kavargatám
Egyet pislogok reggel s este van már
Ahogy a fekete barna lé
Ellepi fáradtan a hófehér cukrot
Úgy önti el szívemet a magány
S minden e világi mocsok

Sétálj csak lassan, nyugodtan az utcán
Holnap már egyedül menekülsz mihasznán

Tükörbe néztem reggel álmosan
Este pillám nem mozdullott álomra

Sok barát ült össze az este
Másnap egyet a halálverembe löktek
Körbe állták némán a vermet
Sírásukban beletaszítottak még egyet

Egy férfi kutyát vásárolt a héten
A következőben a vad torkába vészen

Azt mondtátok nekem álmodni gyengeség
A holnapot várni biztos veszteség

Minél lentebb süllyedsz a porba
Annál nagyobb lesz az alkohol súlya
Aztán már nem pihensz a fűvön gondtalan
Szobád árnyékában suttogva lövöd be magadat

Belenézel valaki homályos szemébe
Önző vagy, ha saját képedet kémleled benne

Küzdeni- azt mondjátok ez az élet
Küzdök én – de vajon minek élek

A halál nem egy csapás reád
Csupán egy újabb telefonhívás

Éberem – Álmosan/Álmosan – Éberem

Kimerülten s eme élet
borongós ködétől elaléltan
kábultan pillogva pillámmal
bámultam én, bámultam biz
fekete csuklyával béborított
fehér leplet elszakított
árnyékoktól sújtott kósza alakok
jajveszékelésétől hangoskodó zavarát
s a csodálkozás borította rám
halovány szürkére festett fátyolát
fátyolok fényes avagy fénytelen
zuhataga hullik naponként
fényes avagy fénytelen orcámra
s eme napok árnyaltan idézik fel
előttem mindent mit tanultam
hittem, láttam éreztem avagy
valósan álmodtam nyitott szememmel
s közben álmosan pihentem alatt
ágyam paplanos börtönében raboskodva
elmém kósza képzeletének szülöttei
avagy valótlan valóságom képzetei
melyek mikor leszáll a sötétség leple
béborítják, felkavarják, elrejtik előlem
bemásznak hálóingem ívelt leplébe
nyakamra tekergőznek áruló kígyóként
s izzadva vergődve lepedőmön
rátok gondoltam tudjátok meg
Ti sétálgattatok álmom gödrében
s egy üres verem fölött lézengtetek
közben véres kést éleztetek
másnapokon én láttam a kezetek
s bár tisztának vallottátok
vér borította tiszta tenyeretek

A parton égő testtel

Színes rügyeket öltöttek magukra a fák
Bár még borús volt a magas ég
Apám komoran mosolygott önmaga elé
Anyám a konyhában a tűzhelyre meredt

S hirtelen e világ is idegen lett
És én fogát fájlaló apró gyermekként
Kerestem paplanom sötét védelmét
Játékra éhesen üvöltöttem, tudóm megmeredt

Bordáim börtön falaiként árasztottak hideget
Szobám falai ürességet sírtak fülemben
Valaki szuszogott a kis szoba árnyékában
Valaki friss életre éhezett a nap hajnalában

Ketten borultunk be már az éjbe
Ketten véreztünk konok sietségben
Hiszen mindig rohantunk egy cél felé
Elérhetetlen, cérnán rágó álmok felé

Lábunk csak úgy szelte a földet
Koszos talpunk már a légbe lépett
Suhanva ívelt rajtunk felhő és fény
Testünk remegett majd egyszer csak összeért

Ujjának begye ujjam köré csavarodott
Nyakának éke titkon blúzomba csúszott
S titkosan, lassan pillantott keblem árnyékába
Kéjtől fuldokolva kapott majd utána

Azt hitte mohó vágya csupán láncát féltette
De ösztönös érzések rohanták le - lihegett
Szája fülem sarkában bűvölt meg
S ujjait blúzom fedte dombokon feledte

Szemében a farkasok lángja parázslott
Állatiasan és embertelenül ölelte testemet magához
Harmat cseppek csöpögtek végig egy fűszálon
Harmatos nedű csordult végig bokámon

Hitte talán az ölekezés örök mámorát
Vállamba harapott s én éreztem fogát
A part távolodni kezdett tőlünk
Jajgatásunk bemocskolta egész lényünk

Gyertyai viaszként olvadtam beléje
S lángunk hegyeket örölve égett
Égetett belül, égetett kívül a maró láng
A végtelenbe sikoltottunk s elfújtuk a gyertyát

A sárban térdelvén

Úgy vélik vagy csak érzik
körülottem a nagy fejek
hogy nem lehet színházat csinálni
szavakból, leírt gondolatokból
Hát most nagyot nézzetek!
fordítsátok felém bambán szomjazó
éhínséggel telt szemetek
csinálok színházat én, ha kell
mocskos,önző gondolataimat állítom
vaskos falaiként fel
s játszani téged is engedlek
miként a gyermeket a bölcsőben ringatom
úgy aggatom majd lábadra, karodra
a madzagot s ígérem emberséghez méltóan
finoman - csak rángatom
arcodat pirosra színezem
s ajkadat véremmel festem meg
Ugye ígéred hogy mosolyogsz majd?
s játszani másokat is engedsz?
de hova veszett hirtelen emberségem?
hiszen, ha mivoltomhoz méltó vagyok
a többi bábut lassan elengedem
csupán kötelet aggatok rájuk
de lábuk, karuk helyett hurok fonja nyakuk
Hiszen ezt mormolja szátok
ezt tanítja pofátok
vagy az ítélet óráján majd
tagadni próbálnátok – hát valljátok
valljátok színt színem előtt
térdkalácsotok szilánkokon morzsolódjon
két kezetek őszinte imára ocsúdjon
s tüdőtök torkotokba fonódva kiáltsa:
Hogy bűn volt süketnek lenni mikor
annyian haraptunk lüktető húsotokba
s életünk leheletét adtuk volna
hogy dicsérő ajkatok mást dicsérjen
más szárnyát kenjétek be festékkal
s mást emeljetek a porondra
más lásson most a magasba!
Tán rosszabb lennék a megkorhadt fánál
hogy bár nincsen eső és fény arcán
életért kapkodnak ágaim, törzsöm
s Ti végzetként villámokat szórtok rám
minél jobban ellenállok
annál vadabb az „istencsapás”,
Hát üljétek csak isteni trónotokon trónolva
de tudjátok bizton –fordulhat a kocka
tenyeretekből kigurul az üveggolyó
és lassan siklik lábam alá

de ne féljeteK –nem habozok majd
hogy szilánkjait tapossam az anyai földbe
s kéjjel pofámon súgom fületekbe:
Ítélezem majd én is s ti megítéltetek
Álljatok hát szembe vélem
mert végzet asszonyaként könyöklök itten
s csak jöjjön el a meddő óra mikor
kék lesz a fű és zölddé válik az ég
mikor ti alatt én fenten csücsülék
Várjátok boldogan ez órát –mert jön majd
s naptárt tartván kezemben számolom
mely napon születik meg igazságtalanság
halott gyermeke –vagy tán az vagyok én is
s ti mindnyájan kést élezgettek
melyikünk a rab és melyikünk a bárány?
a fekete bárány?
melyikünk hullik le a földre?
s melyikünk emelkedik az égbe?
ha legyőzöl legyőzött leszek?
ha legyőzöl vajon mivé leszek?

Cím nélküliek

1.

Furcsa álm gyötörte elmémet
S már a második éjjelen
Izzadtam gyűrött lepedőmre
Homályba burkolózott képek
Kínoztak a Nap felkeltével
Mély piros vér csordogált át
Csordult végig izzadt testemen
Könyököm hátából ömlött e rengeteg

2.

Ördög járta át a számat
Trágár nótát dúdoláztam
Bűvös dallam hangjai sikoltoztak
Véres kéz tapadt mocskos homlokomra
Sárban hempergő pajkos gyermek nevetett
Rémülettől duzzadóan szaladt felém egyenest
Megállt hirtelen s pofán csapott tenyerével
Arcom milliónyi darabra esett széjjel
Ott hevertem én a saras mocsokban
Véres folyó patakzott homlokomról
S maga az ördög fia itta azt

3.

Tengek a létben.....

létem léte nem létező létté éled.....

4.

Miért állott kint a sziklai szirten?

hát nem sejtetik holló képű varjak?

hát nem látja farkassá üvöltött szemsugaratok?

hisz mind jártatok ott

5.

parányi csend szikrázik,tovább.....

parányi lepke haldoklik,tovább.....

parányi sikoly üvölt,tovább.....

6.

öngyilkosság érzet?

rossz korban élek?

hova születtem?

kibe szerettem?

merre fordultam?

kire borultam?

egyedül élek

veled érzek

velem létezel

belőled lélegzem

egyedül sírtam

meztelenül aludtam

markomban hagytad!

szemedben láttam!

belőlem vetted!

hova vesztetted!

merre szaladtál!

belém haraptál!

7.

Furcsa sétát tettem

önmagammal volt randevú egyeztetve

Arc falamról

Sötét arc lógott falamon
rejtelmes tükörbe burkolódva
csillogott szemek meredtek ki magukból
nem néztem eme arcra
csupán tudatom sejtette vélem
ott van
az arc keresett mohó vággyal
halk szuszogással loholt utánam
a szürke utcán számlálhatatlan
arcok csapódtak arcomba
idegenek
szerűtlenek
voltak
énem nem nyugodhatott
mert a lógott arcot láttam
én
minden pofámba ütközött képben
minden nyomomba szegődött tarka
lényben
róluk szivárványok festődtek le előttem
káprázatok kápráztatták el kiéhezett
kimerülten
kéjelgő
énemet
a szivárványok magukba olvasztottak engem
színné váltam magam is
megvéreztem
s megvéreztelek
s te konokul véreztél el

Töredékek belőlem

Olykor fáradtan ásított velem
a nap is.....
Olykor pizsamába burkolva kávéztál
magad is.....
Olykor tisztátalan lepedőn aludtam
veled is.....

Néha hideg vízzel mosdottam
én is.....
Néha törölközőt csavartál derekadra
te is.....
Néha vizesen álltunk a sötétség parkettáján
magunk is.....

Volt mikor árnyakkal vetélkedtél
magad is.....
Volt mikor árnyakkal vetélkedtem
magam is.....
Volt mikor árnyakkal vetélkedtünk
magunk is.....

Egyszer vérrel volt átítatva párnám
nekem is.....
Egyszer rúzzsal kentem ajkam
magam is.....
Egyszer vérző orral szepegtél
magad is.....?
Régen mocskos tenyérrel habzsoltunk
mi is.....
Régen copfos hajjal futottam utánad
egyedül is.....
Régen rongyos lapokkal kezekben csücsültél
egyedül is.....

Talán bámultad a sötétben a sötétet
te is.....?
Talán csak fényt kerestem a világosban
én is.....?
Talán szoptathat csecsemőt egy gyermek
maga is.....?

Elmúlt mikor szoknya nélkül ugrottam nyakadba
én is.....
Elmúlt hogy mezítelen tested hevert a padlón
velem is.....
Elmúlt fuldokló köhögésem az éjjel
nekem is.....

Olykor
néha
volt mikor.....
Egyszer
régén
talán.....
Elmúlt....

a pillanat.....

a nap.....

az élet.....

énem....

éned.....

Sárgás.....

Sárgás magányban csücsültem
egy padon
Sárgás hajú kislány sétált,
kis vadóc
Sárgás ég alatt hevert most
minden
Sárgás víztükröt lepett el egy
zöld lepel
Sárgás vigyorral kuncogott a Nap
rajtunk
Sárgás,kitágult pupillával egymásra
vigyorogtunk
Sárgás zajok motoztak az ágakkal
felettem
Sárgás árnyak idéztek szobámban
feledted
Sárgás bőröd mámorító érzéssel
érintett
Sárgás tincset fészültem hajamba
melletted
Sárgás álom hullott az éjből
ágyamra
Sárgás képek másztak be paplanod alá
ajkadra
Sárgás cukorkát morzsolt markom
a porban
Sárgás fájdalom csapott le rád
a távolban
Sárgás cseppek ejtettek rabul
veled
Sárgás szellemek rontottak közénk
éjjeleken

Szárnycsapások

Szilánkos varjak eszik nyomorgó húsom benned
Budapest felől szállottak alá sebesen
hát nem kiáltasz rájuk ablakod poros szemén át:
Zabálnotok nem őt kell!-
nem csapod le csapkodóan dühös szárnyukat?
szárnycsapással vágdossák le mostan
szívem tollait
s gyűjtik önnönmagukéba
valahogy így gyűjtöttél porból, könnyből
lassú, de fuldokló szárnycsapásokkal
azonban édeskés ízekkel fűszerezted ajkam
miközben szárnyaimat szárnyaiddal csillapítottad

nem látok át felhőkön, hegyeken, piszkos tetőkön
nem hallhatod hangomat kitágult tüdőmből
nem láthatod összeragadt pilláimat sikoltozva
duzzadt pupillám fölött ásítózva
üres órákban mocskos háborúkat vesztek
s üres arcomban mocskos pillantást vélek
árnyként lebegnek mellettem fejek és testek
csupán képzeletem bugyrában léteznek
magam vagyok az árnyak vélt minden
egykor-tán nem is régen-a mindent
(ki tudja mit jelent eme minden?)
Te alkottad egyetlen testtel
mely idegen és valóságos arccal volt felöltöztetve
bár érezném vagy csak tudnám
merre csapkod szárnyad, merre tör utat magának?
melyik csillagra utazol e légüres világban?
még csak csillagot sem találtam
egemen csak olajjal árnyalt hangok tanyáznak
ott, a zölddel ívelt dombok hajnalában
leheletünk fehér sóhajában állok én ma is
vajon te hol állasz,
merre csapkod szárnyad?
e század rút világa nem engedi látnom
a távolba, a messzibe
s továbbra is csak állok én.....
itt.....a szürke és hullott semmiben
melyből életemet veszem, mint meddő gyermeket

Szekeres (át)utazók

Hol van az a szekér?
amelyre fel lehetne(?)pattanni?
amelyen annyian utaznak
utaztok
utazók
„örök átutazók,,
vegyetek föl engem is
mert gyenge és kicsi a lábam
nem tudok fölugrani hátatok árnyékába
már véres és kopott a talpam
már vizesen csillog orcám
Bámuljatok akár bambán is reám!
nézzetek bárhogy-mit bánom én
rideg valóság valótlan lénye
vagyok én
nem állok közétek
nem állok én be
a sorban annyian ítélnék
halálra
s ítéltetnek
embernek
Mit tárjak elétek?
melyik részemet mutogassam
önző örömötök nyavalgó kedvére

hallom és hallottam mikor szipogtatok
dagadt orrotok alatt
látom és láttam vizes szemetek
tátongó üregét

S tudjátok mibe néztem én?
tükör
a neve
rútság és mutatásnak képeinek gaz otthona
vagyok én
vagy te
s bölcselkedhetnék most nagy szavakkal
de mire is kellenek?
Elmegyek valamerre-azt hiszem
s megkérdem
a többieket
a szekéren

Kisebb gondolatok

Az életben az egyik legfontosabb alapszabály:
legyél jó helyen, jó időben.

Sose lesz igazán magányos az ember,
mindig ott lesz valaki, aki folyton rajta lóg.

A legtöbb dologgal egyedül kell szembenéznünk,
a többiek valahogy mindig későn érkeznek.

Valaki egyszer azt mondta : „Álmodozás az élet megrontója!”
Furcsa én valahogy másképp látom,
engem az álmaim tartanak életben.

Ha netalán jó ember lennék
az csak azért van,
mert eddig jó emberekkel találkoztam.

Az ember önmagán kívül csak egy valakire számíthat.
a másikra.

Megszületünk – s elindulunk egy ismeretlen, idegen, homályba
veszett úton.
Maghalunk – s előről kezdünk mindent.
Csak épp már egy másik ismeretlen, idegen, homályba
veszett úton.

Szeretlek, mert minden vagy ami én,
és minden más ami én nem vagyok.

Amikor papírra vetek valamit
másnap máris átírnám,
harmadnap pedig már a szemétbe dobnám.

Nem azért szerettelek meg,
hogy megváltoztassalak,
és ne azért változz meg,
mert szeretlek.

Ahhoz, hogy jól csináljunk valamit,
vagy inkább a legjobban
nem kell mást tennünk csupán
sablonokat kell felhasználnunk
úgy ahogy még soha senki.

Egy jó név biztos út a befutáshoz.
Hogy mi van akkor ha nincs jó neved?

Erre még nem jöttem rá.

A nőket nem megérteni kell
hanem egyszerűen csak szeretni.

A szeretetet – legyen az bármiféle
,nem kell bonyolult szavak börtönébe zárni,
egyszerűen csak érezni kell
s éreztetni a másikkal.

Az emberi elme határtalan.....
éppúgy, mint az emberi szív, a lélek...
az emberi jószág...és gonoszság, becsvágy.....
Határokat szabunk, melyeket minduntalan áthágunk.....
és pontosan így válunk önmagunk is határtalanná.....
és bennünk minden.....
lassan pedig kívülünk is.....

Sose ítéld a látszat alapján,
tanulj meg a látszat mögé látni.

Nincsenek rossz emberek,
csupán eltévedt lelkek.

A színház a valóság felnagyított és olykor eltúlzott képe.

Előbb szerettelek,
mint ahogy ismertelek.

A világon az embereket kétféle csoportra osztjuk:
nők és férfiak.